

Arrest

nr. 226 329 van 19 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 23 december 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 januari 2016.

1.2. Op 28 januari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger van Tadjiekse origine. U bent soennitisch moslim, geboren te Day Asal, district Khuram Sarbagh, provincie Samangan. Uw familie bezit ook een tweede huis in Mazar-e-Sharif, waar uw oudste broer G. S. woont. Ook u verbleef in dit huis in Mazar-e-Sharif tijdens uw studies aan het landbouwcollege. Na het afronden van uw studies in Mazar-e-Sharif startte u een opleiding tot veearts aan de universiteit van Kaboel. Tijdens uw universitaire studies verbleef u in Kaboel stad, waar u de laatste vijf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan woonde. Uw laatste adres bevond zich in de wijk Kot e Sangi. U had ook een studentenjob: zo ging u enkele keren mee op vaccinatiecampagnes bij veeboeren in verschillende delen van Afghanistan.

Vanaf uw tweede jaar op de universiteit had u een bijbaantje bij een veterinaire farmaciegroothandel. U werd uitbetaald door een veterinaire farmaceutisch bedrijf gevestigd in Maimana, provincie Faryab. U verzorgde vanuit Kaboel de verzending van vaccins, medicatie en vitaminepreparaten naar verschillende contactpersonen van dierenklinieken in verschillende provincies in Afghanistan. Daartoe gaf u de benodigde medicatie mee met lange afstandsbussen. Tijdens schoolvakanties bracht u zélf de benodigdheden met openbaar vervoer naar de klinieken in Kapisa, Samangan, Mazar-e-sharif en Maimana, zo kon u immers meer verdienen en deed u soms ook praktijkervaring op ter plaatse. Bij twee van dergelijke verplaatsingen werd u bij een wegcontrole tegengehouden door de taliban, samen met andere passagiers. U werd door hen kort ondervraagd en gefouilleerd, maar kon telkens uw weg verder zetten.

In de maand hout, 5 à 6 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (i.e. hout 1393 = februari 2015), was u voor uw werk in Maimana toen u een eerste keer werd gebeld door een vertegenwoordiger van de taliban. Hij vroeg u om samenwerking met de taliban en trachtte u te overtuigen door aan te geven dat zij u betere arbeidsvoorwaarden konden bieden dan de overheid. Wat ze precies van u verwachtten was niet helemaal duidelijk, maar U hield de boot af en zei dat het nog te vroeg was voor u om te beslissen, gezien u nog studeerde. U was na het vriendelijke gesprek toch bang geworden en verliet Maimana. Ongeveer een maand later, in de maand hamal (= maart 2015), toen u weer in Kaboel was, werd u een tweede keer opgebeld door een vertegenwoordiger van de taliban. De man aan de telefoon vroeg u of u al een beslissing had genomen in verband met hun voorstel. U wimpelde het voorstel af en gaf aan dat u als student-veearts niet van betekenis kon zijn voor hen. Hierop werd u bedreigd: de man antwoordde u dat u zich niet kon verbergen in Afghanistan, dat zij uw adres en uw verblijfplaatsen kenden. Ongeveer een maand na het tweede telefoontje, in de maand sawr (april-mei 2015), ontving u op uw verblijfsadres in Kaboel een dreigbrief van de taliban uit Maimana, opgesteld in het Dari. U gaf deze brief door aan de plaatselijke politiediensten en veranderde van adres. U vernam dat uw collega dr. S. H. door de taliban werd gedood in Maimana. Uzelf ontving op het einde van de maand jawza (mei-juni 2015) nog een tweede dreigbrief, deze keer afkomstig van de taliban uit Kunduz, opgesteld in het Pashtou. Gezien al deze gebeurtenissen voelde u zich niet langer veilig en regelde u uw vertrek uit Afghanistan.

U verliet uw land van herkomst tussen de 8ste en 10de van de maand saratan (29 juni - 01 juli 2015). Na een clandestiene reis door Pakistan en Iran kwam u in Turkije aan. Na twee maanden verliet u Turkije om de oversteek te maken naar Griekenland, vanwaar u uw clandestiene reis over land verderzette. U kwam in België aan op 23/12/2015 en diende op 04/01/2016 een eerste verzoek tot internationale bescherming in.

Ongeveer twee à drie weken na uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat plaatsvond op datum van 12/12/2017, werd u door uw vader opgebeld die u meedeelde dat uw broer G. S. K. ontvoerd werd toen hij met enkele vrienden een schrijn bezocht in regio Chimtāl, provincie Balkh. Na deze ontvoering ging uw vader met de dorpsoudste klacht indienen bij de politie. Uw broer zou in april 2018 ontvoerd zijn, u heeft er het raden naar waarom of door wie uw broer zou ontvoerd zijn. U heeft sindsdien geen nieuws meer over hem vernomen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskera, diverse studentenkaarten en bibliotheekkaarten op uw naam, uw diploma middelbaar onderwijs, twee opleidingscertificaten, een identiteitsboekje van het ministerie van onderwijs, een kieskaart, voedselkaarten van een school, een dreigbrief, de envelop waarmee deze documenten u werden toegestuurd, een verslag van een klinisch psychologe dd. 12/06/2018, een klacht in verband met de ontvoering van uw broer en een brief van de dorpsoudste en mullah gericht aan de provinciegouverneur naar aanleiding van de ontvoering van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U maakt in het midden van uw tweede persoonlijke onderhoud op de zetel van het CGVS voor het eerst melding dat u in behandeling bent bij een psycholoog en hiervan een document wenst neer te leggen (CG 2 p.8-9). U geeft aan dat u na de ontvoering van uw broer in psychisch heel slechte staat was, u deze informatie deelde met uw psychologe en zij u een attest opstelde (CG 2 p.9). U voegt aan het einde van het gehoor nog toe dat u misschien wel een aantal dingen bent vergeten, dat u veel stress en slaapproblemen had en elke dag een pilletje krijgt in het opvangcentrum. U zegt 's nachts te tandenknarsen, u praat in uw slaap en zou heel snel vergeten, bijvoorbeeld waar u uw sleutels gelegd heeft of dat u uw telefoon vergeet in de bus of tram (CG p.16). Ook uw advocaat wenste na het gehoor te benadrukken dat u zeer gestresseerd bent en ook op consultatie bij uw advocaat uw documenten vergat mee te nemen (CG p.17).

U legt ter staving van deze psychische problemen een attest neer van een klinisch psychologe, opgesteld op 12/06/2018. Dit attest, opgesteld door klinisch psychologe E. S., maakt melding dat u klaagt over slaapproblemen, tandenknarsen 's nachts, nachtmerries, concentratie- en geheugenproblemen, angsten en depressieve gevoelens en besluit op basis van de door u gemelde klachten en "observatie" dat er duidelijk sprake is van een posttraumatisch stress syndroom met angsten, slaapproblemen, concentratie-en geheugenproblemen. Er dient benadrukt te worden dat de opsteller geen psychiatrische medische expertise heeft en het voorgelegde attest dat ook niet het gezag heeft van een medisch attest. Op geen enkele manier in het bewuste attest wordt uiteengezet hoe de door u gemelde klachten werden onderzocht. Immers, de observatie waarvan melding focust zich in hoofdzaak op uw medewerkzaamheid, maar bevat geen objectieve uiteenzetting van de werkwijze die bij de 'observatie' gehanteerd werd, noch welke feitelijke, objectieve vaststellingen konden worden gedaan met betrekking tot de door u gemelde klachten. Het is dan ook geheel onduidelijk op welke basis de opsteller van het attest tot de conclusie komt dat de door u genoemde klachten gegrond zijn, en hoe zij eenduidig en "duidelijk" wijzen op een Posttraumatisch Stresssyndroom. Hoewel de opsteller besluit met een vraag om "tijdens zijn interview rekening te houden met zijn concentratie- en geheugenproblemen", wordt in het attest op geen enkele wijze verduidelijkt op welke wijze uw psychische klachten een gehoor in het kader van uw asielpcedure in concreto kunnen hinderen, in welke mate u hierdoor gehinderd zou zijn, noch wordt concreet aangegeven welke specifieke steunmaatregelen dienen in acht genomen te worden in het kader van een gehoor, dan wel dat een gehoor onmogelijk zou zijn.

Hoewel begrip kan opgebracht worden voor feit dat het doorlopen van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming voor elke verzoeker een zekere mate van stress en onzekerheid met zich meebrengt, kan in uw hoofde geen specifieke noden worden vastgesteld waaruit zou blijken dat u niet in staat bent op een normale manier de asielpcedure te doorlopen. Er werden dan ook geen specifieke maatregelen getroffen. U werd na aan het einde van uw tweede gehoor overigens gevraagd hoe het gehoor verlopen was volgens u, waarop u antwoordde dat het goed ging, dat u tevreden was (CG 2 p.16).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen vreest u bij terugkeer opnieuw problemen te kennen met de taliban. Men zou u willen rekruteren omdat u vanwege uw werk in de veterinaire sector op veel plaatsen kwam en een groot netwerk had. Nadat u weigerde met hen samen te werken werd u door de taliban van Maimana en van Kunduz telefonisch en schriftelijk bedreigd.

Het Commissariaat-generaal kan in uw hoofde echter geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of reële vrees voor het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, vaststellen.

Uw verklaringen over uw vluchtmotieven zijn immers op verschillende punten tegenstrijdig, wat de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen ernstig ondermijnd.

Zo gaf u ten overstaan van de DVZ nog aan dat u problemen kreeg in het kader van uw deelname aan vaccinatiecampagnes (DVZ vragenlijst 3.5), terwijl u ten overstaan van het CGVS uw problemen situeert bij de uitvoering van een andere taak, met name het transport van medicatie en vaccins, wat volgens uw verklaringen een geheel andere studentenjob was dan uw eerdere deelname aan vaccinatiecampagnes (CG 1 p.6, p.8)

Ten tweede stelt het CGVS vast dat de door u genoemde problemen zouden zijn begonnen in februari 2015, met een eerste telefoontje van de taliban, maar u nog tot juli-augustus 2015 in Afghanistan bleef, ondanks een tweede telefoontje en twee dreigbrieven van de taliban. U gaf u ten overstaan van de DVZ expliciet aan dat de moord op een collega van u, dr. Ha., voor u de directe aanleiding vormde om uw land te verlaten (DVZ vragenlijst, rubriek 3.5). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS herhaalde u nog dat uw collega Ha. kort voor uw vertrek uit Afghanistan gedood werd en u hierna besloot dat het ook voor u niet meer veilig was in Afghanistan (CG 1 p.15). Echter, tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gaf u te kennen dat dr. Ha. pas gedood werd toen u er niet aanwezig was, u weet niet meer wanneer hij gedood werd en u was naar eigen zeggen misschien al onderweg naar België of al in België aangekomen (CG 2 p.13). Uw verklaringen omtrent de directe aanleiding voor uw vlucht uit Afghanistan is dan ook geheel inconsistent. Gezien het belang dat u zelf aan deze gebeurtenis hecht - u stelt immers meermaals dat de moord op uw collega uw onveiligheidsgevoel nog vergrootte en u deed besluiten Afghanistan te verlaten - mag verwacht worden dat u kan aangeven of deze gebeurtenis plaatsvond vóór, dan wel ná dat u Afghanistan verliet. Ook mag verwacht worden dat u over deze moord, die naar eigen zeggen van doorslaggevend belang was in uw beslissing om uw land van herkomst te verlaten, meer gedetailleerde informatie zou kunnen verstrekken omtrent de omstandigheden van zijn dood en consequent te kunnen aangeven wanneer dr. Ha. precies gedood werd, quod non. Het betrof immers uw naaste collega en u zou het tragische nieuws rechtstreeks van zijn broer hebben vernomen (CG 1 p.16, CG 2 p.13). U vermeldde overigens tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS ook nog dat de baas van uw bedrijf eveneens gedood zou zijn omdat zijn medewerkers weigerden samen te werken met de taliban, wat uw angst voor uw eigen lot kracht bijzet (CG 1 p. 15), terwijl u bij het tweede gehoor verklaart dat het om de broer van de baas van uw bedrijf ging, die voor het overige niets met het bedrijf of uw sector te maken blijkt te hebben (CG 2 p. 12-13). Er mag verwacht worden dat u samenhangendere verklaringen kan afleggen over de drijfveren die u ertoe aanzetten om uw land van herkomst te ontvluchten. Dat u hier niet in slaagt ondermijnt ten zeerste de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Ook uw verklaringen aangaande de persoonlijke bedreigingen van de taliban aan uw adres zijn weinig overtuigend.

Vooreerst zijn uw verklaringen over het tijdstip van de twee telefoontjes van de taliban weinig consistent. In het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u nog duidelijk aan dat het eerste telefoontje van de taliban zich voordeed in de maand hut 1393 (februari 2015), een tweede telefoontje kwam minder dan een maand later, tussen 15 en 20 hamal (= april 2015) (CG 1 p.9, p.13). Bij uw tweede gehoor op het CGVS echter, kan u zelfs niet bij benadering zeggen wanneer u voor het eerst werd opgebeld door de taliban, u kan zelfs niet aangeven hoelang voor uw vertrek uit Afghanistan u voor het eerst werd opgebeld (CG 2 p.14). Ondanks deze plotse en totale onwetendheid omtrent het precieze tijdstip van de telefoontjes van de taliban, wenst u wél uw eerdere verklaringen te corrigeren, u zegt bij het vorige gehoor een fout te hebben gemaakt en er 'niet 43 dagen tussen het eerste en tweede telefoontje zat, maar slechts 30 à 35 dagen' (CG 2 p.15). Nochtans verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat er minder dan een maand tussen het eerste en tweede telefoontje zat (CG 1 p.13). Hoe dan ook is het frappant dat u aandringt op een correctie van uw eerdere verklaring, terwijl u blijkt geeft zich uw eerdere verklaring, die veel gedetailleerder was, niet eens te kunnen herinneren.

Ook weet u ondanks deze twee telefoontjes van de taliban om uw samenwerking te vragen, nog steeds niet wat zij nu precies van u verwachtten of wat u concreet voor hen zou moeten doen, er zou daarover niet zijn gesproken (CG 1 p.9, p.13-14). Anderzijds zou u wel aan de taliban hebben gevraagd welke arbeidsvoorwaarden ze u konden bieden, waarna u beloofd werd dat ze u beter konden betalen dan uw huidige werkgever (CG 1 p.12). Uw opvallend vrijpostige houding ten aanzien van een notoire terreurgroep waar u naar eigen zeggen bang van was (CG 1 p.13), komt de geloofwaardigheid van uw vermeende contact met de taliban niet ten goede.

Uw verklaringen over wie u precies belde zijn evenmin overtuigend. De tweede keer zou u immers zijn gecontacteerd door een zekere Maulawi Habibullah, die zich aan u voorstelde als schaduwgouverneur van de Taliban voor de provincie Faryab (CG 1 p.13, CG 2 p.14). Uw verklaringen over deze persoon zijn echter opvallend vaag en weinig consistent. Zo geeft u aanvankelijk nog aan dat deze persoon volgens uw collega's vroeger schaduwgouverneur zou zijn geweest maar ze niet wisten welke functie hij op dat moment had (CG 1, p.14). Bij een tweede gehoor komt u niet verder dan stellen dat hij zichzelf voorstelde als schaduwgouverneur van de provincie Faryab (CG 2 p.14-15). U kan vervolgens geen verdere info verstrekken over de man, u weet niet in welke periode hij schaduwgouverneur is of was (CG 2 p.15) en toont zich opvallend ongeïnteresseerd in de man die u persoonlijk opbelde en bedreigde ("Ik heb er geen info over, het was mijn zaak niet om over hem te weten, ik wou ook niet meer over hem weten", Ibid.). Uw vage verklaringen en desinteresse zijn nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen, te meer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat op het ogenblik dat u opgebeld zou zijn niet Maulawi Habibullah schaduwgouverneur was van de provincie Faryab, maar wel de beruchte Qari Salahuddin Ayubi, die al sinds 2013 tot aan zijn arrestatie in september 2015 schaduwgouverneur was voor de provincie Faryab (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Uiteraard komt het uw geloofwaardigheid niet ten goede nu u zelf geen interesse blijkt te vertonen in de man die u rechtstreeks opbelde en bedreigde namens de Taliban, en de weinige informatie die u wel over hem geeft niet blijkt te kloppen met algemeen bekende informatie.

U heeft de door u aangehaalde persoonlijke bedreigingen door de Taliban dan ook niet aannemelijk weten maken.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers,

gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. **Hoewel u aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Samangan en aldaar geboren bent, blijkt uit uw verklaringen dat u reeds sinds jonge leeftijd uw hoofdverblijfplaats buiten deze provincie had. Zo gaf u zelf al aan gedurende lange tijd in Mazar-i-sharif te hebben gewoond en gestudeerd, uw ouders bezitten er een huis en u heeft er naaste familie wonen. De laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan woonde en studeerde u in Kaboel. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw recente herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.**

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Voor zover u bij terugkeer naar Afghanistan potentieel een risico op vervolging of ernstige schade zou lopen omwille van professionele activiteiten buiten de hoofdstad (u verklaarde dat u zich regelmatig naar andere regio's begaf omwille van uw werk) of omwille van de recente ontvoering van uw broer in de provincie Balkh, moet het volgende worden opgemerkt:

Hoewel kan aangenomen worden dat u student diergeneeskunde was en u mogelijk in het verleden deelnam aan vaccinatiecampagnes, kan ernstig getwijfeld worden aan feit dat u zich nadien nog buiten Kaboel verplaatste omwille van uw job als tussenpersoon in het leveren van veterinaire farmaceutische producten. Zo wordt opgemerkt worden dat u tijdens uw voorbereidend gehoor op de DVZ enkel melding maakte van uw medewerking aan vaccinatiecampagnes (DVZ vragenlijst 3.5) en met geen woord repte over uw latere, andere bijbaantje als expediteur van veterinaire farmaceutica. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS slaagt u er bovendien amper in om de naam van het bedrijf waarvoor u zou gewerkt hebben te noemen (CG 2 p. 12). Over de federatie van veeartsen in Afghanistan kan u opmerkelijk weinig vertellen (CG 2 p.6-7), hoewel deze organisatie sterk vertegenwoordigd is met vele veterinaire klinieken in de verschillende regio's in Afghanistan waar ook uzelf producten zou geleverd hebben en u zelf verklaarde hier lid van te zijn (CG 1 p.9, CG 2 p.6). U bent voorts opvallend ongedocumenteerd voor wat betreft uw studentenjob en legt tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet bezitten van stavingsstukken (CG 2 p.6-7). Zo stelde u bij uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS nog dat u een aantal documenten had die u niet bij had op het gehoor, met name een lidkaart van de federatie van dierenartsen, lidkaarten van bedrijven die u nodig had om er binnen te geraken (CG 1 p.9). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud werd u vervolgens nogmaals gevraagd naar het eventuele bezit van werkgerelateerde documenten, waarop u slechts ontkende documenten nodig te hebben gehad (CG 2 p.6). Een kaart van uw werk als vaccinateur zou u ooit gehad hebben maar kan u niet voorleggen (CG 2 p.6). Wanneer u gewezen werd op uw eerdere verklaring dat u nog documenten had die u tijdens het eerste gehoor niet bij zich had, ontkent u expliciet en beweert u dat u eerder aangaf dat u geen andere documenten meer had (CG 2 p.6). Uw verklaringen zijn dan ook manifest tegenstrijdig. Wanneer u nogmaals met uw eerder uitspraken wordt geconfronteerd, en u erop gewezen werd dat u ondermeer een lidkaart van de federatie van dierenartsen vermeld had, geeft u plots – enkel - toe dat u dergelijke kaart wel had, maar ze niet kan voorleggen (CG 2 p.6). Over de eerder vermeldde lidkaarten/toegangskaarten voor bedrijven brengt u geen verduidelijking. Dient benadrukt dat van een asielzoeker een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak mag worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas eventueel met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de verzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. Uw ontwijkende en tegenstrijdige verklaringen over het al dan niet bezitten van werkgerelateerde documenten slagen er niet in om uw gebrek aan documenten in verband met uw recente studentenjob te verantwoorden.

Voor zover geloofwaardig zou zijn dat u in het kader van een studentenjob naar andere provincies reisde dan Kaboel, waar de algemene veiligheidssituatie meer gecompromitteerd is, moet bovendien

vastgesteld worden dat uw hoofdverblijfplaats en uw studies in Koboel gevestigd waren, en u zich slechts occasioneel (enkel tijdens schoolvakanties) en vrijwillig (u kon uw studentenjob ook uitvoeren vanuit Koboel maar verdiende dan minder goed) naar andere provincies begaf (CG 2 p. 5). Uit het geheel van uw verklaringen blijkt geen enkele gegronde noodzaak waarom u zich zou moeten verplaatsen naar onveilige regio's.

Tot slot verwees u nog naar de recente ontvoering van uw oudste broer. U zou 2 à 3 weken na uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS (dat plaatsvond op 12/12/2017) via uw vader hebben vernomen (CG 2 p.7) dat uw broer in de maand april [2018] ("het is pas gebeurd", CG 2 p.8) ontvoerd werd in de provincie Balkh, sindsdien zou uw familie geen nieuws meer van hem hebben (CG 2 p.9-10). Hieromtrent kan worden vastgesteld dat uw beweringen niet overtuigen. Vooreerst valt op dat uw vader u enkele weken na uw gehoor in december 2017 zou hebben ingelicht over de ontvoering, dewelke volgens u pas in april (2018) plaatsvond. Dergelijk anachronisme mist uiteraard alle logische zin. Gesteld dat u zou bedoeld hebben dat uw broer reeds in april 2017 werd ontvoerd (wat overigens tegengesproken wordt door uw stelling: "Die gebeurtenis is pas gebeurd, ik heb nog niet zoveel documenten erover" CG 2 p. 8), mocht verwacht worden dat u dit tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud in december 2017 reeds zou vermeld hebben, quod non. Daarenboven klemt uw verklaring dat uw broer ontvoerd zou zijn en tot op heden spoorloos is ten zeerste met de vaststelling dat de facebookaccount van uw broer tot op heden een hoge mate van activiteit vertoont, hierin op geen enkele manier refererende naar enige persoonlijke problemen (zie informatie toegevoegd). Waar u nog aangaf dat uw broers facebookaccount 'ten allen tijde bleef ingelogd staan zodat u zijn echtgenote en uw moeder via deze weg steeds zou kunnen bellen' (CG 2 p.11) - evenwel zonder zelf expliciet aan te geven dat zij voor de opmerkelijke recente activiteit verantwoordelijk zouden zijn - , moet opgemerkt worden dat hierin hoe dan ook geen afdoende verklaring kan gevonden worden voor de opmerkelijk levendige facebookactiviteit in naam van uw broer. Immers, gevraagd of iemand anders in uw broers naam nog zijn account gebruikte, toonde u zich opvallend onwetend : "ik weet het niet meer, het kan zijn dat hij nog iets epost heeft, ik heb er niet goed op gelet (...)" en "ja, misschien wel gebeurd, maar ik heb er zelf geen info over " (CG 2 p.17). Dat u zelf niet op de hoogte zou zijn dat de activiteiten op het facebookaccount van uw broer ook na zijn ontvoering nog als vanouds zouden zijn voortgezet door iemand anders, nota bene van uw naaste familie, is geheel onaannemelijk. Te meer gezien u eerder nog beweerde dat uw schoonzus en uw moeder net toegang hadden tot dit profiel om met u te kunnen communiceren (CG 2 p.11), mag verwacht worden dat u op de hoogte bent indien zij daadwerkelijk nog in de plaats van uw broer zijn profiel zouden gebruiken. Eveneens kan verwacht worden dat naar de ontvoering van uw broer minstens enige referentie zou te vinden zijn op dit profiel, quod non. Wel integendeel, uw broer blijkt ondermeer in de maand mei 2018 nog 442 verschillende andere berichten en pagina's "leuk" te hebben gevonden en maakte maar liefst 8 nieuwe facebook-vrienden (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Ook de maanden nadien werd nog met vaste regelmaat nieuwe persoonlijke foto's en posts op facebook geplaatst. Dergelijke activiteiten ondersteunen uw beweringen omtrent zijn vermissing dan ook geenszins. Hieruit mag besloten worden dat u doelbewust uw asielaanvraag tracht aan te dikken met manifest ongeloofwaardige feiten, hetgeen uw algehele geloofwaardigheid en oprechtheid van uw verklaringen allerminst deugt doet. Het komt de verzoeker van internationale bescherming toe zijn volledige medewerking te verlenen aan de instanties die zijn verzoek tot bescherming beoordelen en daarbij van meet af aan waarheidsgetrouwe en volledige verklaringen af te leggen.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw taskera en kieskaart bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden. De diverse studentenkaarten en bibliotheekkaarten op uw naam, uw diploma middelbaar onderwijs, twee opleidingscertificaten, een identiteitsboekje van het ministerie van onderwijs, voedselkaarten van een school ondersteunen uw schoolcarrière en identiteit, dewelke niet betwist worden. Ze ondersteunen bovendien uw verklaringen dat u studeerde in Mazar-e-Sharif en meest recent in Koboel. De envelop waarmee deze documenten u werden toegestuurd toont aan dat u post ontving van uw broer uit Mazar-e-Sharif (in juni 2016), allen elementen die relevant zijn in de beoordeling van uw verzoek maar door het CGVS niet betwist worden.

De dreigbrief, een klacht in verband met de ontvoering van uw broer en een brief van de dorpsoudste en mullah gericht aan de provinciegouverneur aanleiding van de ontvoering van uw broer betreffen wél elementen die op basis van bovenstaande vaststellingen ongeloofwaardig zijn.

Vooreerst blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er

allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten reeds bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Er dient dan ook met de nodige omzichtigheid en voorbehoud te worden omgesprongen met de door u voorgelegde documenten, met name documenten die zouden zijn uitgereikt door overheidsinstanties, zoals een klacht in verband met de ontvoering van uw broer en een brief van de dorpsoudste en mullah gericht aan de provinciegouverneur. Het CGVS neemt akte van uw verklaringen dat u niet weet in welke omstandigheden en om welke motieven uw broer zou zijn ontvoerd (CG p.7-8, p.17), en u bijgevolg ook niet weet of zijn – vermeende - verdwijning überhaupt gerelateerd is aan uw asielrelaas. Ook uw advocaat benadrukt dat de ontvoering van uw broer op zich losstaat van de problemen die u zou gekend hebben in Afghanistan (CG 2 p.17) en dit bijgevolg een overtollig motief is.

Hoewel uit uw verklaringen niet duidelijk blijkt of de ontvoering van uw broer al dan niet verband houdt met uw persoonlijke asielmotieven, is de ontvoering van uw broer hoe dan ook manifest ongeloofwaardig gebleken. De documenten die u voorlegt ter staving van zijn ontvoering kunnen dan ook geïdentificeerd worden als bedrieglijke stukken, hetgeen uw algehele geloofwaardigheid en de betrouwbaarheid van de door u voorgelegde documenten nog verder ondermijnt.

Wat de door u voorgelegde dreigbrief betreft, moet er aan herinnerd worden dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente, plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Volledigheidshalve blijkt uit een onderzoek van het betrokken stavingsstuk zelf dat er ernstige indicaties zijn van een vervalsing. Zo is de kwaliteit van de voorgedrukte hoofding van het document van opvallend slechte kwaliteit.

Het verslag van uw psychologe werd reeds besproken in het kader van de beoordeling bijzondere procedurele noden. Voor wat betreft de bewijswaarde van dit document ter staving van uw asielmotieven (er wordt ondermeer melding gemaakt van de ontvoering van uw broer), moet erop gewezen worden dat dergelijke verklaring van uw psychologe louter gebaseerd is op uw verklaring, en hoe dan ook geen enkele objectieve bewijswaarde heeft voor wat betreft feiten die in uw land van herkomst zouden hebben plaatsgevonden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2 b) en c) van de Vreemdelingenwet past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn eigen situatie. Daarbij geeft verzoeker aan bij een eventuele terugkeer te vrezende onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling, waarbij hij geen bescherming kan verkrijgen van de lokale autoriteiten omdat zij niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

In wat zich aandient als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt vast dat er geen motivering is opgenomen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt hierbij het principe van de “*sliding scale*” en meent dat hij zijn persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt en hem aldus minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager laat verweerder op 21 augustus 2019 aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, het rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*” van EASO van december 2017, p. 1-74, de COI Focus “*Afghanistan. Security Situation in Kabul City*” van 15 mei 2019, het rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update*” van EASO van mei 2018, p. 1-34, het rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update*” van EASO van juni 2019, p. 1-74, het rapport “*Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoeker de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat het duidelijk is dat verzoeker géén dergelijke elementen kenbaar heeft gemaakt en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin bijzondere procedurele noden in zijn hoofde heeft kunnen vaststellen.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal niet uitlegt op welke wijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en hij aan zijn verplichtingen kan voldoen en meent dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn verklaringen aangaande zijn mentale problemen, noch het attest van de psycholoog, gaat hij volledig voorbij aan de pertinente en uitgebreide motivering waar dienaangaande in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt:

“U legt ter staving van deze psychische problemen een attest neer van een klinisch psychologe, opgesteld op 12/06/2018. Dit attest, opgesteld door klinisch psychologe E. S., maakt melding dat u klaagt over slaapproblemen, tandenknarsen 's nachts, nachtmerries, concentratie- en geheugenproblemen, angsten en depressieve gevoelens en besluit op basis van de door u gemelde klachten en “observatie” dat er duidelijk sprake is van een posttraumatisch stress syndroom met angsten, slaapproblemen, concentratie-en geheugenproblemen. Er dient benadrukt te worden dat de opsteller geen psychiatrische medische expertise heeft en het voorgelegde attest dat ook niet het gezag heeft van een medisch attest. Op geen enkele manier in het bewuste attest wordt uiteengezet hoe de door u gemelde klachten werden onderzocht. Immers, de observatie waarvan melding focust zich in

hoofdzaak op uw medewerzaamheid, maar bevat geen objectieve uiteenzetting van de werkwijze die bij de 'observatie' gehanteerd werd, noch welke feitelijke, objectieve vaststellingen konden worden gedaan met betrekking tot de door u gemelde klachten. Het is dan ook geheel onduidelijk op welke basis de opsteller van het attest tot de conclusie komt dat de door u genoemde klachten gegrond zijn, en hoe zij eenduidig en "duidelijk" wijzen op een Posttraumatisch Stresssyndroom. Hoewel de opsteller besluit met een vraag om "tijdens zijn interview rekening te houden met zijn concentratie- en geheugenproblemen", wordt in het attest op geen enkele wijze verduidelijkt op welke wijze uw psychische klachten een gehoor in het kader van uw asielprocedure in concreto kunnen hinderen, in welke mate u hierdoor gehinderd zou zijn, noch wordt concreet aangegeven welke specifieke steunmaatregelen dienen in acht genomen te worden in het kader van een gehoor, dan wel dat een gehoor onmogelijk zou zijn.

Hoewel begrip kan opgebracht worden voor feit dat het doorlopen van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming voor elke verzoeker een zekere mate van stress en onzekerheid met zich meebrengt, kan in uw hoofde geen specifieke noden worden vastgesteld waaruit zou blijken dat u niet in staat bent op een normale manier de asielprocedure te doorlopen. Er werden dan ook geen specifieke maatregelen getroffen. U werd na aan het einde van uw tweede gehoor overigens gevraagd hoe het gehoor verlopen was volgens u, waarop u antwoordde dat het goed ging, dat u tevreden was (CG 2 p.16)."

Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal oordeelt dat het niet duidelijk is hoe de door verzoeker omschreven klachten onderzocht werden door de psycholoog en stelt in dit verband nog: "Wij hebben het er niet over een thesis om uit leg te geven welke methoden iemand gebruikt heeft om tot een bepaalde conclusie te komen. Geen enkele psycholoog geeft een dergelijke uitleg in zijn attest." De Raad merkt evenwel op dat het door verzoeker voorgelegde psychologisch attest van 12 juni 2018 (administratief dossier, map 'Documenten') werd opgesteld op zijn aangeven en uit het attest allerminst kan blijken op grond waarvan de opsteller zich, behoudens verzoekers verklaringen, steunt om tot de conclusie te komen dat de door verzoeker uiteengezette klachten gegrond zijn en 'duidelijk' wijzen op een posttraumatisch stresssyndroom. Uit het medisch attest kan niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, noch dat zijn "concentratie- en geheugenproblemen" van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen of dat hij bijzondere steunmaatregelen behoeft.

Er werden derhalve terecht geen specifieke steunmaatregelen aan verzoeker verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan zijn verplichtingen.

Overigens dient er hoe dan ook op gewezen dat verzoekers voorgehouden psychologische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoeker dient zich voor de beoordeling van zijn medische problematiek te richten tot de tot de daartoe geëigende procedure, *in casu* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Vluchtelingenstatus

2.3.3.1. Verzoeker voert aan dat hij de taliban vreest nadat hij een samenwerking met de taliban heeft afgehouden. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de precieze oorzaak van zijn problemen vermits hij dit op Dienst Vreemdelingenzaken situeert bij zijn deelname aan vaccinatiecampagnes en op het Commissariaat-generaal omwille van zijn transport van medicatie en vaccins; (ii) verzoekers verklaringen omtrent de directe aanleiding voor zijn vlucht uit Afghanistan – de moord op een collega – geheel inconsistent zijn en hij evenmin gedetailleerde, coherente informatie kan geven omtrent de omstandigheden en tijdstip van diens dood en hij bovendien inconsistente verklaringen aflegt over het feit of de baas van het bedrijf waarvoor hij werkte al dan niet zou zijn vermoord; (iii) verzoekers verklaringen aangaande de persoonlijke bedreigingen die hij ontving van de taliban evenmin geloofwaardig zijn vermits (1) hij geen consistente verklaringen aflegt over het tijdstip van de twee telefoontjes van de taliban, (2) verzoeker enerzijds niet precies weet wat de taliban van hem verwachtten of wat hij concreet voor hen zou moeten doen, maar anderzijds wel durfde peilen naar de arbeidsvoorwaarden die de taliban hem konden bieden, (3) verzoekers verklaringen over wie hem precies belde evenmin overtuigend zijn; (iv) verzoeker niet aannemelijk maakt een risico op vervolging

te lopen omwille van professionele activiteiten buiten de hoofdstad Kabul of omwille van de voorgehouden recente ontvoering van zijn oudste broer en (v) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.3.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid zijn om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontcrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een geponde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een geponde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.3.3.1. Vooreerst overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker geen consistente verklaringen aflegt over de precieze oorzaak van zijn problemen die hebben geleid tot zijn vlucht uit Afghanistan. Waar verzoeker in dit verband aanvoert dat de commissaris-generaal uitgaat van een foutieve lezing van zijn verklaringen en hij van oordeel is dat er geen verschil is in zijn verklaringen valt op te merken, kan de Raad verzoeker allerminst bijtreden. Zo verklaarde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken immers nog dat hij problemen kreeg ten gevolge van zijn deelname aan vaccinatiecampagnes (administratief dossier, stuk 20, vraag 3.5.), daar waar hij op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn problemen situeert bij het transport van medicatie en vaccins (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 12 december 2017 (hierna: NPOI), administratief dossier, stuk 10, p. 8-9). Dit betreft een activiteit die verzoeker nochtans uitdrukkelijk onderscheidt van zijn studentenjob waarbij hij deelnam aan verkiezingscampagnes (NPOI, administratief dossier, stuk 10, p. 6 en 8). Verzoeker kan bijgevolg niet ernstig voorhouden dat zijn opeenvolgende verklaringen omtrent de essentie van zijn vluchtrelaas coherent zijn.

2.3.3.3.2. Voorts kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen aangaande de directe aanleiding voor zijn vlucht uit Afghanistan geheel inconsistent zijn, waar in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt:

"(...) U gaf u ten overstaan van de DVZ expliciet aan dat de moord op een collega van u, dr. Ha., voor u de directe aanleiding vormde om uw land te verlaten (DVZ vragenlijst, rubriek 3.5). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS herhaalde u nog dat uw collega Ha. kort voor uw vertrek uit Afghanistan gedood werd en u hierna besloot dat het ook voor u niet meer veilig was in Afghanistan (CG 1 p.15). Echter, tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gaf u te kennen dat dr. Ha. pas gedood werd toen u er niét aanwezig was, u weet niet meer wanneer hij gedood werd en u was naar eigen zeggen misschien al onderweg naar België of al in België aangekomen (CG 2 p.13). Uw verklaringen omtrent de directe aanleiding voor uw vlucht uit Afghanistan is dan ook geheel inconsistent. Gezien het belang dat u zelf aan deze gebeurtenis hecht - u stelt immers meermaals dat de moord op uw collega uw

onveiligheidsgevoel nog vergrootte en u deed besluiten Afghanistan te verlaten - mag verwacht worden dat u kan aangeven of deze gebeurtenis plaatsvond vóór, dan wel na dat u Afghanistan verliet. (...)”.

Waar verzoeker de voormelde tegenstrijdigheden tracht te vergoelijken, stellende dat er een fout is gebeurd in de communicatie gedurende het tweede persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, slaagt hij er allerminst in te overtuigen. Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen tijdens het persoonlijk onderhoud die de voormelde incoherenties zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothekeerd zou zijn. De notities van het persoonlijk onderhoud bevatten geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het verloop van dit persoonlijk onderhoud communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan, dat integendeel verzoeker op omstandige wijze zijn relaas heeft uiteengezet. Verzoeker heeft ook tijdens of na dit persoonlijk onderhoud geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop daarvan en/of de uitwisseling tussen hemzelf en de tolk. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de notities van het persoonlijk onderhoud geen correcte weergave zouden zijn van het verloop van het persoonlijk onderhoud, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen tijdens het persoonlijk onderhoud aan te voeren.

Tevens treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze terecht opmerkt dat van verzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij over de moord van Ha. – de gebeurtenis die hij aanmerkt als de directe aanleiding voor zijn vertrek uit Afghanistan – meer gedetailleerde informatie kan verstrekken omtrent de omstandigheden en consequent kan aangeven wanneer Ha. precies gedood werd, *quod non* zoals blijkt uit de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing. Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Dat verzoeker bovendien tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal aangeeft dat ook de baas van zijn bedrijf gedood werd omdat zijn medewerkers weigerden samen te werken met de taliban (NPOI, administratief dossier, stuk 10, p. 15), om tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud plots te verklaren dat de broer van zijn baas werd gedood (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 13 juni 2018 (hierna: NPOII), administratief dossier, stuk 7, p. 12-13), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. De argumentatie in het verzoekschrift dat het bedrijf van verzoeker twee zaakvoerders had en het om twee broers ging, kan niet overtuigen. Zo dient te worden opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud duidelijk aangaf dat S. A. de baas was van het bedrijf waarvoor hij werkte en geeft hij ondubbelzinnig te kennen dat het deze persoon is die gedood zou zijn geweest nadat hij in België aankwam (NPOI, administratief dossier, stuk 10, p. 15). Dit staat duidelijk haaks op zijn verklaringen gedurende het tweede persoonlijk onderhoud dat het de broer was van zijn baas, die niets te maken had met de sector, die vermoord zou zijn (NPOII, administratief dossier, stuk 7, p. 13).

2.3.3.3.3. De commissaris-generaal considereert voorts terecht dat verzoekers verklaringen aangaande de persoonlijke bedreigingen van de taliban aan zijn adres niet aannemelijk zijn.

In dit verband staat in de bestreden beslissing vooreerst pertinent te lezen als volgt:

“Vooreerst zijn uw verklaringen over het tijdstip van de twee telefoontjes van de taliban weinig consistent. In het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u nog duidelijk aan dat het eerste telefoontje van de taliban zich voordeed in de maand hut 1393 (februari 2015), een tweede telefoontje kwam minder dan een maand later, tussen 15 en 20 hamal (= april 2015) (CG 1 p.9, p.13). Bij uw tweede gehoor op het CGVS echter, kan u zelfs niet bij benadering zeggen wanneer u voor het eerst werd opgebeld door de taliban, u kan zelfs niet aangeven hoelang voor uw vertrek uit Afghanistan u voor het eerst werd opgebeld (CG 2 p.14). Ondanks deze plotse en totale onwetendheid omtrent het precieze tijdstip van de telefoontjes van de taliban, wenst u wél uw eerdere verklaringen te corrigeren, u zegt bij het vorige gehoor een fout te hebben gemaakt en er ‘niet 43 dagen tussen het eerste en tweede telefoontje zat, maar slechts 30 à 35 dagen’ (CG 2 p.15). Nochtans verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat er minder dan een maand tussen het eerste en tweede telefoontje zat (CG 1 p.13). Hoe dan ook is het frappant dat u aandringt op een correctie van uw eerdere verklaring, terwijl u blijkt geeft zich uw eerdere verklaring, die veel gedetailleerder was, niet eens te kunnen herinneren.”

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn psychologische problemen en stelt dat het voor hem moeilijk is om feiten in de tijd te situeren, dient erop gewezen dat hoger reeds (*supra* punt 2.3.2.) is komen vast te staan dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van

zijn verzoek om internationale bescherming, dan wel dat concentratie- en geheugenproblemen hem zouden verhinderen om gebeurtenissen naar tijd te situeren. Er mag dan ook bijgevolg worden verwacht dat verzoeker deze belangrijke gebeurtenissen, zoals het tijdstip van de twee telefoons van de taliban, naar tijd kan situeren, gezien deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Verzoeker benadrukt vervolgens in zijn verzoekschrift dat hij duidelijk verteld heeft dat de taliban aan hem een verzoek tot samenwerking hebben gericht. Er dient echter op gewezen dat verzoeker zelf aangeeft dat na de eerste, noch na de tweede telefoon van de taliban duidelijk was waar of waarvoor hij precies zou worden ingezet (NPOI, administratief dossier, stuk 10, p. 9, 12-13), hetgeen niet aannemelijk lijkt zo de taliban hem werkelijk zouden hebben willen inschakelen. Dat verzoeker bovendien de taliban zou hebben gevraagd welke arbeidsvoorwaarden ze hem konden bieden (NPOI, administratief dossier, stuk 10, p. 12), is – gelet op het feit dat hij aangeeft bang te zijn van deze terreurgroep – niet geloofwaardig.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden overwogen als volgt:

“Uw verklaringen over wie u precies belde zijn evenmin overtuigend. De tweede keer zou u immers zijn gecontacteerd door een zekere Maulawi Habibullah, die zich aan u voorstelde als schaduwgouverneur van de Taliban voor de provincie Faryab (CG 1 p.13, CG 2 p.14). Uw verklaringen over deze persoon zijn echter opvallend vaag en weinig consistent. Zo geeft u aanvankelijk nog aan dat deze persoon volgens uw collega’s vroeger schaduwgouverneur zou zijn geweest maar ze niet wisten welke functie hij op dat moment had (CG 1, p.14). Bij een tweede gehoor komt u niet verder dan stellen dat hij zichzelf voorstelde als schaduwgouverneur van de provincie Faryab (CG 2 p.14-15). U kan vervolgens geen verdere info verstrekken over de man, u weet niet in welke periode hij schaduwgouverneur is of was (CG 2 p.15) en toont zich opvallend ongeïnteresseerd in de man die u persoonlijk opbelde en bedreigde (“Ik heb er geen info over, het was mijn zaak niet om over hem te weten, ik wou ook niet meer over hem weten”, Ibid.). Uw vage verklaringen en desinteresse zijn nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen, te meer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat op het ogenblik dat u opgebeld zou zijn niet Maulawi Habibullah schaduwgouverneur was van de provincie Faryab, maar wel de beruchte Qari Salahuddin Ayubi, die al sinds 2013 tot aan zijn arrestatie in september 2015 schaduwgouverneur was voor de provincie Faryab (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Uiteraard komt het uw geloofwaardigheid niet ten goede nu u zelf geen interesse blijkt te vertonen in de man die u rechtstreeks opbelde en bedreigde namens de taliban, en de weinige informatie die u wel over hem geeft niet blijkt te kloppen met algemeen bekende informatie.” In zoverre verzoeker aanvoert dat hij slechts heeft aangegeven hoe Habibullah zich aan hem voorstelde en hij bijgevolg niet zelf voorhoudt dat deze persoon de schaduwgouverneur was van de provincie Faryab, slaagt hij er niet in om voormelde motieven te verklaren of te weerleggen waarin terecht wordt geoordeeld dat verzoeker geen duidelijk beeld kan ophangen over de persoon die hem de tweede keer zou hebben gecontacteerd en brengt hij geen enkel argument bij dat zijn verregaande desinteresse dienaangaande kan vergoelijken.

2.3.3.3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) verzoeker niet aannemelijk maakt een risico op vervolging te lopen omwille van professionele activiteiten buiten de hoofdstad Kabul vermits (1) ernstig getwijfeld kan worden aan het feit dat verzoeker zich na de vaccinatiecampagnes nog buiten Kabul verplaatste omwille van zijn voorgehouden job als tussenpersoon in het leveren van veterinaire farmaceutische producten, (2) verzoeker bovendien niet gedocumenteerd is betreffende deze laatste studentenjob en tegenstrijdige verklaringen aflegt over het al dan niet bezitten van stavingsstukken, (3) voor zover geloof zou worden gehecht aan het feit dat verzoeker voor zijn studentenjob naar andere – meer gecompromitteerde – provincies reisde, dient vastgesteld dat hij dit op vrijwillige en occasionele basis deed en uit niets blijkt dat hij een gegronde noodzaak heeft waarom hij zich zou moeten verplaatsen naar onveilige regio’s en (ii) verzoeker evenmin aannemelijk maakt een risico op vervolging te lopen ten gevolge van de voorgehouden ontvoering van verzoekers oudste broer, nu (1) verzoeker geen coherente verklaringen aflegt over het tijdstip waarop zijn broer zou zijn ontvoerd en (2) verzoekers verklaringen over diens ontvoering haaks staan op de hoge mate van activiteit op de Facebookaccount van verzoekers broer en hij hiervoor geen afdoende verklaring kan geven. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.3.4. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.3.5. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering overeind, wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.3.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de aanvullende nota terecht te lezen als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019.

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan

verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Voorts merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing nog op goede gronden op dat er in hoofde van verzoeker geen persoonlijke omstandigheden kunnen worden ontwaard die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Met het louter betwisten van dit besluit en het citeren uit rapporten, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER